

numquam mandatum tuum præterivi, et numquam dedisti mihi hædum, ut cum amicis meis epulärer: sed postquam filius tuus hic, qui devoravit substantiam suam cum meretricibus, venit, occidisti illi vitulum saginatum. At ipse dixit illi: Fili, tu semper mecum es, et omnia mea tua sunt: epulári autem et gaudere oportébat, quia frater tuus hic mórtuus erat, et revixit: perierat, et inventus est.

Offertorium

Illúmina oculos meos, ne umquam obdórmiam in morte: ne quando dicat inimicus meus: Prævalui advrsus eum. (Ps 12:4-5)

Secreta

His sacrificiis, Dómine, concéde placátus: ut, qui própriis orámus absólvi delictis, non gravémur extérnis.

Præfatio de Quadragesima

Vere dignum est, æquum et salutare, nos tibi semper et ubique gratias agere: Domine sancte, Pater omnipotens, æterne Deus. Qui corporali jejunio vitia comprimis, mentem elevas, virtutem largiris et præmia, per Christum Dominum nostrum. Per majestatem tuam laudant Angeli, adorant Dinationes, tremunt Potestates. Coeli coelorumque virtutes ac beata Seraphim socia exultatione concelebrant. Cum quibus et nostras voces ut admitti jubeas, deprecamur, supplici confessione dicentes: Sanctus.

Communio

Opórtet te, fili, gaudere, quia frater tuus mórtuus fúerat, et revixit: perierat, et inventus est. (Luc 15:32)

Postcommunio

Sacraménti tui, Dómine, divína libátio, penetrália nostri cordis infúndat: et sui nos partícipes poténter efficiat.

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo. Familiam tuam, quaesumus, Dómine, contínuam pietáte custódi: ut, quæ in sola spe grátia coeléstis innítitur, coelésti étiam protectióne muniátur.

kekšėmis, tu tuoju jam papjovei nupenėtą veršį! Tėvas atsakė: 'Vaikeli, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. Bet reikėjo puotauti bei linksintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs ir atsirado!'

OFERTORIUMAS

Duok šviesos mano akims, kad mirties miegu neužmigčiau! Neleisk mano priešui didžiūotis: „Aš nugalėjau jį!“ (Ps 12:4-5)

SEKRETA

Šiomis aukomis, Viešpatie, meldžiame, kad mes, kurie prašome savo nuodėmių atleidimo, nebūtume prislėgti svetimų nuodėmių.

GAVĖNIOS PREFACIJA

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga, mums visada ir visur tau dėkoti, šventasis Viešpatie, visagali Tėve, amžinasis Dieve. Kuris kūnišku pasninku ydas sutramdai, sielą pakylėji, tvirtybę ir dovanas dosniai dalini per Kristų mūsų Viešpatį. Dėl Tavo didybės šlovina tave Angelai, garbina Viešpatystės, dreba Galybės. Dangūs ir dangų kunigaikštystės, o taip pat ir palaimintieji Serafimai bendrai džiūgaudami tave šlovina. Liepk, prašome, kad tarp jų būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu sakantys: Šventas.

KOMUNIJA

Bet reikėjo tau, sūnau, džiaugtis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs ir atsirado! (Lk 15:32)

POSTKOMUNIJA

Viešpatie, tegu sakramentas, kuriame mes dalyvavome, pripildo mūsų širdžių gelmes ir suteikia mums jėgų.

MALDA UŽ TAUTĄ

Nulenkite savo galvas Dievui. Viešpatie, meldžiame, saugok savo šeimyną savo ilgalaičiu gerumu, kad tie kurie visiškai pasikliauja dangiškos malonės viltimi, iš tiesų būtų apglėbti dangiška apsauga.

Proprium Missæ

SABBATO POST DOMINICAM II IN QUADRAGESIMA ŠEŠTADIENIS PO II GAVĖNIOS SEKMADIENIO

Introitus

Lex Dómini irreprehensibilis, convértens ánimas: testimónium Dómini fidéle, sapiéntiam præstans párvulis.

Ps. Coeli enárrant glóriam Dei: et ópera mánuum eius annúntiat firmaméntum. (Ps 18:8; 18:2)

Collecta

Da, quaesumus, Dómine, nostris efféctum ieiúniis salutárem: ut castigátio carnis assúpta, ad nostrárum vegetatiónem tránseat animárum.

Lectio

Léctio libri Genesis (Gen 27:6-40)

In diébus illis: Dixit Rebécca filio suo Iacob: Audívi patrem tuum loquéntem cum Esau fratre tuo, et dicéntem ei: Affer mihi de venatióne tua, et fac cibos, ut comédam et benedícam tibi coram Dómino, ántequam móriar. Nunc ergo, fili mi, acquiéscce consíliis meis: et pergens ad gregem, affer mihi duos hædos óptimos, ut fáciam ex eis escas patri tuo, quibus libénter véscitur: quas cum intúleris et coméderit, benedícat tibi, priúsqvam moriátur. Cui ille respóndit: Nosti, quod Esau, frater meus, homo pilósus sit, et ego lenis: si attrectáverit me pater meus et sénserit, timeo, ne putet me sibi volúisse illúdere, et indúcam super me maledictiónem pro benedictióne. Ad quem mater: In me sit, ait, ista male díctio, fili mi: tantum audi vocem meam, et pergens affer quæ dixi. Abiit, et áttulit, deditque matri. Parávit illa cibos, sicut velle nóverat patrem illíus. Et véstibus Esau valde bonis, quas apud se habébat domi, induit eum: pelliculásque hædórum circúmdedit mámbus, et colli nuda protéxit. Deditque pulméntum, et panes, quos cóxerat, trádidit. Quibus illátis, dixit: Pater mi! At ille respóndit: Audio. Quis es tu, fili mi? Dixitque Iacob: Ego sum primogénitus tuus Esau: feci, sicut præcepísti mihi: surge, sede, et cómede de venatióne mea, ut benedícat mihi ánima tua. Rursúmque Isaac ad filium suum: Quómodo, inquit, tam cito inveníre potuísti, fili mi? Qui

INTROITAS

Tobulas yra Viešpaties Mokymas, – atnaujina sielą; Viešpaties įsakai yra teisingi, – paprastus žmones daro išmintingus.

Ps. Dangūs apskatinėja Dievo garbę, dangaus skliautas skelbia Jo rankų darbą. (Ps 18:8; 18:2)

KOLEKTA

Viešpatie, meldžiame, kad mūsų išganingasis pasninkas būtų naudingas: kad tyrindami savo kūnus, gautume stiprybės savo sieloms.

LEKCIJA

Skaitinys iš Pradžios knygos (Pr 27:6-40)

Anomis dienomis Rebeka tarė savo sūnui Jokūbui: „Ką tik nugirdau tavo tėvą sakant tavo broliui Esavui: 'Parnešk žvėrienos ir paruošk man gardų valgį pavalgyti, idant tave prieš mirdamas palaiminčiau Viešpaties akivaizdoje'. O dabar, mano sūnau, paklausyk mano žodžio. Nueik tu prie kaimenės ir parnešk man iš ten du geriausias ožiukus, o aš iš jų paruošiu tavo tėvui valgį, kaip jis mėgsta. Tu nuneši jį savo tėvui pavalgyti, idant palaimintų tave prieš mirdamas“. „Betgi mano brolis Esavas yra gauruotas vyras, – atsakė Jokūbas savo motinai Rebekai, – o aš juk plikas! Jei mane tėvas apčiupinės, aš būsiu jo akyse sukčius ir užsitrauksiu ant savęs prakeikimą, o ne palaiminimą!“ O motina jam tarė: „Tekrinta ant manęs tavo prakeikimas, mano sūnau. Tik paklausyk mano žodžio, eik ir juos man parnešk“. Taigi jis nuėjo, paėmė ir parnešė juos savo motinai, kuri paruošė gardų valgį, kaip jo tėvas mėgo. Tuomet Rebeka paėmė geriausias savo vyresniojo sūnaus Esavo drabužius, paliktus namie, ir apvilko jais savo jaunesnįjį sūnų Jokūbą. Be to, jo rankas ir pliką kaklo dalį apdengė ožiukų kailiais. Tada padavė savo sūnui Jokūbui į rankas gardųjį valgį ir duoną, kurią buvo iškepusi. Jis įėjo pas tėvą ir tarė: „Mano tėve!“ – „Aš čia, – šis atsiliepė. – Kas tu esi, mano sūnau?“ Jokūbas tėvui atsakė: „Aš esu Esavas, tavo pirmagimis. Padariau, kaip buvai man liepęs. O dabar prašyčiau sėstis ir pavalgyti mano žvėrienos, idant man suteiktum savo sielos palaiminimą“. Bet Jokūbas savo sūnų paklausė: „Kaipgi, mano sūnau, taip greitai suradai?“ O jis atsakė: „Viešpats, tavo

respóndit: Volúntas Dei fuit, ut cito occurreret mihi quod volébam. Dixítque Isaac: Accéde huc, ut tangam te, fili mi, et probem, utrum tu sis filius meus Esau, an non. Accéssit ille ad patrem, et palpáto eo, dixit Isaac: Vox quidem vox Iacob est, sed manus manus sunt Esau. Et non cognóvit eum, quia pilósæ manuum similitúdinem maióris exprésserant. Benedícens ergo illi, ait: Tu es filius meus Esau? Respóndit: Ego sum. At ille: Affer mihi, inquit, cibos de venatióne tua, fili mi, ut benedícat tibi ánima mea. Quos cum oblátos comedísset, óbtulit ei étiam vinum. Quo hausto, dixit ad eum: Accéde ad me, et da mihi ósculum, fili mi. Accéssit, et osculátus est eum. Statímque ut sensit vestimentórum illíus fragrántiam, benedícens illi, ait: Ecce, odor filii mei sicut odor agrí pleni, cui benedíxit Dóminus. Det tibi Deus de rore coeli, et de pinguédine terræ abundántiam fruménti et vini. Et sérviant tibi pópuli, et ad orent te tribus: esto dóminus fratrum tuórum, et incurvéntur ante te filii matris tuæ. Qui male díxerit tibi, sit ille maledíctus: et qui benedíxerit tibi, benedictiónibus repleátur. Vix Isaac sermónem impléverat, et egréssó Iacob foras, venit Esau, coctósque de venatióne cibos íntulit patri, dicens: Surge, pater mi, et cómede de venatióne filii tui, ut benedícat mihi ánima tua. Dixítque illi Isaac: Quis enim es tu? Qui respóndit: Ego sum filius tuus primogénitus Esau. Expávit Isaac stupóre veheménti, et ultra quam credi potest, admírans, ait: Quis ígitur ille est, qui dudum captam venatiónem áttulit mihi, et comédi ex ómnibus, priúsquam tu veníres? Benedíxíque ei, et erit benedíctus. Audítis Esau sermónibus patris, irrúgiit clamóre magno, et consternátus, ait: Bénedic etiam et mihi, pater mi. Qui ait: Venit germánus tuus fraudulénter, et accépit benedictiónem tuam. At ille subiunxit: luste vocátum est nomen eius Iacob: supplantávit enim me en áltera vice: primogénita mea ante tulit, et nunc secúndo surripuit benedictiónem meam. Rursúmque ad patrem: Numquid non reservásti, ait, et mihi benedictiónem? Respóndit Isaac: Dóminum tuum illum constítui, et omnes fratres eius servitúti illíus subiugávi: fruménto et vino stabilívi eum, et tibi post hæc, fili mi, ultra quid fáciam? Cui Esau: Num unam, inquit, tantum benedictiónem habes, pater? mihi quoque óbsecro ut benedícas. Cumque eiulátu magno

Dievas, suteikė man laimę“. Tuomet Izaokas tarė Jokūbui: „Eikš arčiau, kad galėčiau tave apčiupinėti ir žinoti, ar iš tikrųjų tu esi mano sūnus Esavas, ar ne“. Jokūbas priėjo prie savo tėvo Izaoko, kuris jį apčiupinėjo ir tarė: „Balsas yra kaip Jokūbo, bet rankos kaip Esavo“. Taigi jo neatpažino, nes jo rankos buvo gauruotos, lygiai kaip ir jo brolio Esavo. Todėl jį ir palaimino. Jis paklausė: „Ar tu iš tikrųjų esi mano sūnus Esavas?“ Ir kai Jokūbas atsakė: „Aš esu“, –jis tarė: „Paduok man valgį, idant pavalgyčiau savo sūnaus žvėrienos ir tau suteikčiau savo sielos palaiminimą“. Jis padavė jam valgį, ir jis suvalgė, padavė jam vyną, ir jis išgėrė. Tuomet jo tėvas Izaokas jam tarė: „Mano sūnau, eikš arčiau ir pabučiuok mane“. Kai Jokūbas priėjo arčiau ir jį pabučiavo, jis užuodė jo drabužių kvapą ir jį laimino, tardamas: „Ai, kvapas mano sūnaus tarsi kvapas laukų, kuriuos Viešpats palaimino. Tėduoda tau Dievas iš dangaus rasos, iš žemės derlingumo ir apščiai grūdų bei vyno. Tetarnauja tau tautos ir tesilenkia tau gentys. Valdovu būk savo broliams, – tesilenkia tau tavo motinos sūnūs. Tėbūna prakeiktas, kas tave keikia, tėbūna palaimintas, kas tave laimina!“ Vos tik Jokūbui palikus savo tėvą, kai Izaokas buvo pabaigęs laiminti Jokūbą, – parėjo iš medžioklės jo brolis Esavas. Jis taip pat paruošė gardų valgį ir atnešė savo tėvui. „Teatsisėda mano tėvas, – tarė savo tėvui, – ir tepavalgo savo sūnaus žvėrienos, idant suteiktum man savo sielos palaiminimą“. Jo tėvas Izaokas paklausė: „O kas tu būsi?“ „Tavo pirmagimis sūnus Esavas“, – jis atsakė. Dabar Izaoką apėmė baisus drebulys. Jis ir vėl klausė: „Betgi kas buvo anas, kuris sumedžiojo žvėrieną ir atnešė ją man? Be to, aš suvalgiau ją prieš tau ateinant ir jį palaiminau! Taip, jis bus palaimintas!“ Esavas, išgirdęs savo tėvo žodžius, pratrūko garsiu ir karčiu kukčiojimu ir sakė savo tėvui: „Palaimink mane! Taip pat ir mane, tėve!“ Bet tėvas atsakė: „Tavo brolis atėjo apgaulingai ir paėmė tavo palaiminimą“. {Esavas} pratarė: „Argi veltui jis buvo pavadintas Jokūbu? Juk mane jis du kartus apgavo! Pirmą jis atėmė mano pirmagimystę, o dabar štai pasiėmė ir mano palaiminimą!“ Jis pridėjo: „Nejaugi nebeliko man jokio tavo palaiminimo?“ Izaokas atsakė Esavui: „Matai, aš jį jau paskyriau tavo valdovu, padariau visus jo brolius jo tarnais ir jį praturtinau grūdais ir vynu. Ką tat dar begalio padaryti tau, mano sūnau?“ Esavas maldavo savo tėvą: „Nejau tik vieną palaiminimą teturi, tėve? Palaimink taip pat ir mane, tėve!“ Ir Esavas ėmė garsiai verkti. Tuomet jo tėvas Izaokas jam atsakė:

fleret, motus Isaac, dixit ad eum: In pinguédine terræ, et in rore coeli désuper erit benedíctio tua.

Graduale

Bonum est confitéri Dómino: et psállere nómini tuo, Altíssime.

V. Ad annuntiándum mane misericórdiam tuam, et veritátem tuam per noctem. (Ps 91:2-3)

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secundum Lucam (Luc 15:11-32)

In illo témpore: Dixit Iesus pharisaeis et scribis parábolam istam: Homo quidam hábuit duos filios, et dixit adolescéntior ex illis patri: Pater, da mihi portiónem substántiæ, quæ me cótingit. Et divisit illis substántiam. Et non post multos dies, congregátis ómnibus, adolescéntior filius péregre proféctus est in regiónem longínquam, et ibi dissipávit substántiam suam vivéndo luxurióse. Et postquam ómnia consummáset, facta est fames válida in regione illa, et ipse coepit egére. Et ábiit, et adhaesit uni civium regiónis illíus. Et misit illum in villam suam, ut pásceret porcos. Et cupiébat implére ventrem suum de síliquis, quas porci manducábant: et nemo illi dabat. In se autem revérsus, dixit: Quanti mercennárii in domo patris mei abúndant pánibus, ego autem hic fame péreo? Surgam, et ibo ad patrem meum, et dicam ei: Pater, peccávi in coelum et coram te: iam non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut unum de mercennáriis tuis. Et surgens venit ad patrem suum. Cum autem adhuc longe esset, vidit illum pater ipsíus, et misericórdia motus est, et accúrrens cécidit super collum eius, et osculátus est eum. Dixítque ei filius: Pater, peccávi in coelum et coram te, iam non sum dignus vocari filius tuus. Dixit autem pater ad servos suos: Cito proférte stolam primam, et indúite illum, et date anulum in manum eius, et calceaménta in pedes eius: et addúcite vítulum saginátum et occídite, et manducémus et epulémur, quia hic filius meus mórtuus erat, et revíxit: perierat, et invéntus est. Et coepérunt epulári. Erat autem filius eius senior in agro: et cum veníret, et appropinquáret dómui, audívit symphóniam et chorum: et vocávit unum de servis, et interrogávit, quid hæc essent. Isque dixit illi: Frater tuus venit, et occídit pater tuus vítulum saginátum, quia salvum illum recépit. Indignéus est autem, et nolébat introíre. Pater ergo illíus egréssus, coepit rogáre illum. At ille respóndens, dixit patri suo: Ecce, tot annis sérvio tibi, et

„Štai, tavo buveinė bus toli nuo žemės derliaus ir toli nuo rasos iš aukšto dangaus“.

GRADUALAS

Gera šlovinti Viešpatį, giedoti šlovės giesmes tavo vardui, Aukščiausiasis.

V. Skelbti kas rytą Tavo gailėstingumą, Tavo ištikimybę kas naktį. (Ps 91:2-3)

EVANGELIJA

Šventosios Evangelijos pagal Luką tęsinys (Lk 15:11-32)

Anuo metu Jėzus pasakojo fariziejams ir rašto aiškintojams šį palyginimą: „Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jaunesnysis tarė tėvui: 'Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį'. Tėvas padalijo sūnums turtą. Netrukus jaunėlis, susiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, išėikvojo savo lobį. Kai viską išleido, toje šalyje kilo baisus badas, ir jis pradėjo stokoti. Tada nuėjo pas vieną šalies gyventoją ir stojo jam tarnauti. Tasai jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti. Jis geidė prikimšti pilvą bent ankščių jovalo, kurį ėdė kiaulės, tačiau nė to jam neduodavo. Tada susimąstė ir tarė: 'Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado! Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!' Jis pasiryžo ir iškeliavo pas tėvą. Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo. O sūnus prabilo: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi...' Bet tėvas įsakė tarnams: 'Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas! Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Puotaukime, linksminimės! Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado'. Ir jie pradėjo linksmintis. Tuo metu vyresnysis sūnus buvo laukuose. Eidamas namo ir prisiartinęs prie sodybos, išgirdo muziką ir šokius. Jis pasišaukė tarną ir paklausė, kas čia dedasi. Tas jam atsakė: 'Sugrįžo tavo brolis, tai tėvas liepė papjauti nupenėtą veršį, kad sulaukė jo sveiko'. Tada šis supyko ir nenorėjo eiti namo. Tėvas išėjęs pradėjo vadinti jį vidun. O jis atkirto tėvui: 'Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nesi davęs nė ožiuko pasilinksinti su draugais. Bet vos tik sugrįžo šitas tavo sūnus, prarijęs tavąjį turtą su